

Historien om Anita og Ruth

Anita og Ruth var venner – jeg siger var, fordi der skete så meget i deres forhold siden hen, så Og det er bl.a. noget af det, som det her handler om.

Anita og Ruth. Da de var meget små, så de sådan ud:

De var altså venner.

Anitas familie havde altid boet på øen.

Ruth flyttede først til øen, da hun var tre år gammel. Hendes far havde købt en lille virksomhed, som han og Ruths mor måtte bruge en masse tid på at arbejde større.

Men det gik fint. Der var grønt, glat og glæde på øen og i det lille hjem.

Første gang Anita og Ruth mødte hinanden var i børnehaven. Anita var indianer. Ruths billede ved knagerækken og på kassen var en høj sort hat.

De legede sammen. Det sete de blev uvenner, men det skete også, at de blev passet hos hinanden, hvis mor og far skulle et eller andet, og der ikke var nogen barnepige.

Da de skulle i skole, kom de i samme klasse.

Skoleinspektøren havde ved indskrivningen spurgt alle de små nye elever, hvem der var deres bedste ven eller hvem der var deres bedste venner.

Anita og Ruth havde nævnt hinanden med det samme, og deres forældre syntes, det var fint.

De sad også ved siden af hinanden. I hvert fald, når de selv havde fået lov at bestemme. Det skete selvfølgelig, at læreren ville bestemme eller der blev trukket lod om pladserne, og i en periode skulle de sidde pige, dreng, pige dreng. Det var også OK, men ville helst sidde i nærheden af hinanden, og allerhelst lige ved siden af hinanden.

De gik i Lørdagsklub og hørte om Gud og lærte nogle sange. Man snakkede også og tegnede.

De gik til håndbold og de holdt begge to med Viborg.

Sommetider syntes deres mor og far næsten, de var for meget sammen. Det var jo også vigtigt at de legede med andre børn, men de gik i Fritidsklub og her sagde pædagogerne, at de tit var sammen med andre, og at de sagtens kunne lave ting hver for sig.

Anita var glad for smådyrene i Fritidsklubben og han var tit sammen med andre. Ruth var som regel i gang med at drøne rundt på mooncar eller på cykel, og hun var meget sammen med drengene. Så Fritidsklubben syntes ikke, det virkede som om de var så afhængige af hinanden. Så det var sikkert slet ikke så slemt alligevel.

I skolen var de næsten altid sammen i frikvartererne, og valgte eleverne selv grupper, var de altid sammen.

De interesserede sig næsten også altid for de samme ting: håndbold, samlede glansbilleder, og de dansede tit sammen til musik.

I Ruths familie havde moren været spejder. Det skulle Ruth også være, og hun fik Anita med, og Anita syntes også det var sjovt. De stoppede først til spejder, da de gik i 5. klasse.

I 5.klasse blev de engang lidt uenige. De var enige om, at Martin var den sødeste pige i dreng, men de var ikke enige om, hvem af dem hun bedst kunne lide.

Men så besluttede de bare at ingen af dem nogensinde ville være kæreste med ham, for de ville altid fortsætte med at være "bedste-venner". Og det var der ingen dreng, der skulle ødelægge.

Ruth var nok lidt dygtigere end Anita. Specielt til at læse og regne, men det var vel ikke så vigtigt. Hvis Anita ikke havde fået lavet alle lektierne, så kunne hun tit nå at få skrevet det meste af Ruths resultater af. I hvert fald i matematik, hvor det var lidt vigtigt, fordi Tal-Aben, som de kaldte matematiklæreren, kunne blive så frygtelig gal og rasende.

De gik selvfølgelig til præst sammen, men blev heldigvis konfirmeret på hver sin dag, så de kunne komme med til hinandens konfirmationsfest.

I 8. klasse valgte de de samme valgfag, og de meldte sig til de samme fag i Ungdomsskolen. De begyndte at snakke om at holde til håndbold, men de ville i hvert fald lige tage den her sæson med.

Ruth og Anita var også begyndt at snakke lidt om, hvad de havde lyst til, når de engang om et par år skulle flytte fra øen.

På det tidspunkt så de sådan ud:

Men så skete der noget. Mallis kom ind i deres liv.

I første omgang kom hun ind i klassen. – det skete lige efter sommerferien før 9. klasse.

Mallis hed egentlig Marie Louise, men hun sagde selv, at man kunne bare kalde hende Mallis. Det var hun vant til.

I starten var Mallis lidt mærkelig: hun kom fra en større by – og hun snakkede lidt hurtigere.

Hendes tøj var også anderledes. Hun kunne vist godt lide sort.

Hun var dygtig i skolen, men hun var ikke ret interesseret. Hun havde aldrig madpakke med, men hun havde altid penge med i stedet, så hun købte bare i Boden eller gik til Bageren i næsten alle frikvarterer.

Hun gad ikke gå til håndbold, men hun ville godt med i Ungdomsklubben, og der skete næsten altid noget spændende, der hvor hun var.

Hun var god at snakke med, for hun syntes tit noget andet om alting, end Anita og Ruth gjorde.

I starten gik de tit sammen alle tre.

Anita og Ruth havde været enige om, at Mallis skulle have en chance for at få nogle gode venner, og de havde taget godt imod hende begge to.

Men lidt efter lidt gled hun ligesom ind imellem dem.

Mallis gjorde så mange ting, som Anita ikke rigtig ville være med til.

Hun havde f.eks. engang foreslået, at de skulle pjække fra valgfag og bare tage hjem og se video i stedet for.

Ruth var taget med.

Mallis var også begyndt at ryge. Det gjorde Ruth også – men kun til fester – i begyndelsen i hvert fald.

Selvfølgelig havde både Anita og Ruth smagt øl og vodka og sorte svin. Men de syntes egentlig ikke at øl smagte ret godt. Cola var bedre.

Ruth begyndte dog bedre og bedre at kunne lide det, og engang havde Mallis og Ruth ladet som om de var fulde, da de kom til en klubaften.

Anita var egentlig begyndt at blive lidt træt af det.

Mallis besøgte hver anden weekend sin farovre i den by, hvor hun tidligere havde boet.

I en weekend havde hun inviteret Ruth med. Hun måtte tage en kammerat med, havde hendes far sagt. Men desværre kun en. Og det blev altså Ruth.

Om mandagen fortalte Ruth så Anita, at de havde været til en fest sammen med nogle af Mallis' gamle venner. Det havde været helt vildt. Der var mange, der havde været kanonskæve. Det havde virkelig været skideskægt.

Hun havde også selv været drukket en masse – og haft den enormt elendig i går.

Anita vidste ikke rigtig, om hun skulle tro på det.

I tiden derefter gled Anita og Ruth lidt efter lidt mere og mere væk fra hinanden.

Ruth skulle hele tiden være sammen med Mallis.

Og en aften, hvor de havde aftalt at de skulle mødes i klubben, var Ruth slet ikke kommet, og da Anita havde sms'et og spurgt, hvor hun blev af, havde Ruth svaret, at hun var hos Mallis, og at det måtte hun undskylde.

Anita var taget derhen, og de havde bare siddet og snakket, spist kage og hørt musik, men der lugtede så mærkeligt på Mallis' værelse.

Anita var begyndt at blive lidt bekymret for Ruth. Hun var blevet så mærkelig, syntes hun.

Snak lid med hinanden:

Hvem kan eller skal Anita snakke med om sine tanker – og hvorfor?

1. Sin mor og far?
2. Nogle af de andre i klassen?
3. En af sine lærere?
4. Andre?

Anitas bange anelser var sandsynligvis begrundet.

Nogen tid efter fortæller Ruth til Anita, at hun skylder nogle penge, som hun ikke ved, hvordan hun skal skaffe.

Anita ville godt have lånt Ruth pengene, men hun havde heller ingen.

Og hun kunne heller ikke få at vide, hvorfor Ruth skyldte pengene, så det var måske meget godt, at hun ikke havde dem.

På skolen bliver der pludselig til en samling fortalt, at der over en periode er forsvundet forskellige beløb i Bodens pengekasse, og at hvis nogen ved, hvem det er der har taget dem, eller hvis nogen har en mistanke, så er det ikke at sladre, hvis man siger det til sin lærer.

Snak lidt med hinanden:

Er det at sladre, hvis Anita fortæller lærerne om Ruths pengeproblemer?

Anita og Ruth har efterhånden ikke ret meget med hinanden at gøre mere.

De sidder ikke ved siden af hinanden. Anita spiller stadig håndbold, men nu bruger hun også en masse tid på sit fritidsjob.

Ruth hjælper engang i mellem lidt i sin fars forretning, og hun mangler aldrig penge.

Men hun er blevet mærkelig, synes Anita. Slet ikke til at snakke med mere. Men hun kan alligevel ikke blive rigtig gal på Ruth. Hun savner bare den gamle Ruth. Hun har heller aldrig fået en ny bedste ven.

Og hun forstår ikke, hvad der er sket.

"I er vist vokset lidt fra hinanden," siger hun mor og far, når de snakker om det.

Men inderst inde ved Anita godt, hvad der er sket.

Ruth er på vej ud i noget lort. Hun ryger, hun drikker og Anita er efterhånden også sikker på, at Ruth engang imellem ryger noget sjov tobak.

Hun har oven i købet hørt, at Ruth skulle have prøvet at sniffe lightergas og tage ecstasy.

Snak lidt med hinanden:

Hvem snakker man med om sådan noget:

Forældre?

Lærere?

Præsten?

Lægen?

Socialrådgiver?

Børnetelefonen?

Andre?

Hvad kan de forskellige gøre for at hjælpe?

Andre spørgsmål til overvejelse:

Hvor går grænsen for, hvem man skal føle et ansvar for?
Er der nogen, man kan/må være ligeglade med?

Hvad betyder det, når en voksne (f.eks. en lærer, en socialrådgiver, en præst, en læge) har tavshedspligt?

Tør du selv prøve at bruge et narkotisk stof?

Hvad tror du en medarbejder på socialforvaltningen (en socialrådgiver) vil gøre, efter at du har henvendt dig med en bekymring?

Hvad tror de man får ud af at snakke med en socialrådgiver, hvis man synes, man selv har eller er ved at få et problem?